

„Потеглай! Соятъ имъ азъ знаж.“
 И крачки крчнали три — петъ,
 Кат' Кучешката бразая
 Помалко — малко се пилѣ,
 Досущъ замлъкна, и съсъ лая
 Не чу се никакъ, не видѣ

Разумътъ на баснята.

Всички ние сме пѣтници; всѣкий отъ насъ изминува пѣтя си отъ люлката до гроба, но всѣкий го преминува по неговата си; малцина се смисляватъ на този пѣтъ, да оставятъ нѣщо добро за споменъ на онѣзи, които ще иджтъ отъ подирѣ, — съ други думи, — които ще живѣятъ подиръ тѣхъ.

И ето тука въ баснята съ името пѣтници трѣбва да разумѣваме тия малцина хора, които се трудятъ за общо добро, за общата полза; а кучетата изобразяватъ завистниците, охулниците и подобни тѣмъ хора, които, като сами не сж вредни и способни да сторятъ — направятъ нѣщо пѣтно, завзематъ се да осжждатъ, корятъ и оцанватъ добрата работа на другитѣ. — Разумътъ на всичката басня е тойзи, че благоразуменъ чловѣкъ, като се залови за нѣкоя добра работа, не трѣбва да дава ухо на каквито и да сж приказки по навѣнъ, ами да си варви изъ пѣтя си, или съ други думи, да си кара работата, — работата ще стане, а охулниците съ крясканията си ще млѣкнжтъ, както млѣкнахж и кучетата.
